

OEGANDA - KENIA

periode 3 -24 oktober 2004

Het Oost-Afrikaanse Oeganda ligt ten westen van Kenia. Oeganda omvat 241.038 km² en beslaat daarmee een oppervlak van 5,8 keer Nederland. Het veel grotere Kenia telt 580.367 km², vergelijkbaar met veertien keer Nederland. In Kenia wonen rond de 30-miljoen mensen, oftewel ruim vijftig per km². Oeganda telt zo'n 25-miljoen inwoners.

De bevolking groeit alarmerend snel. Per km² wonen er dan ook twee keer zoveel mensen als in Kenia. Kampala is de hoofdstad van Oeganda. Het betaalmiddel is de Oegandese shilling met een enorm fluctuerende koers. Eind 2004 ligt de waarde van duizend shilling op ongeveer twee euro. De hoofdstad van Kenia is Nairobi, het betaalmiddel de Keniaanse shilling. Eind 2004 is 100 shilling iets minder waard dan één euro.

De rondreis begint op 3 oktober, na een vlucht van ruim 6900 kilometer, in het Keniaanse Nairobi. Vervolgens gaat de trip per truck dwars door Oeganda en eindigt via de Masa Mara in Kenia wederom in Nairobi op 24 oktober 2004.

Tekst: Monique van Rijen-Bos / Foto's: Dick Bos

Zondag 3 oktober 2004. Het is zover! We gaan.... Op naar Oeganda en Kenia. En we hebben er enorm veel zin in. Zal wel komen door de natte Nederlandse pestzomer van dit jaar.

Eerst even een vluchtje van Schiphol naar Londen Gatwick, de niet doorgelabelde bagage bij elkaar zoeken en dan een uurtje met de bus naar Heathrow om vervolgens nogmaals in te checken en naar Nairobi te vliegen. Zo'n reis lijkt natuurlijk nergens naar. We beschouwen het daarom maar als voorproefje op onze tour door derde wereldgebied. Eenmaal aangekomen in Nairobi plukt reisleider Hans van der Haar ons uit de rij net gearriveerden. We klimmen in de truck, ons transportmiddel voor de komende drie weken, duwen de bagage naar binnen en vertrekken naar het Silver Springs hotel.

Daar maken we iets na 23.00 uur eigenlijk pas echt kennis met elkaar, drinken een drankje en gaan naar bed. Daar slapen we voorlopig voor het laatst op een echt matras. Na zo'n enerverende reis, waarbij we ruim twintig uur in touw zijn geweest, wil dat slapen wel.

Na een uitgebreid ontbijt laten we het Silver Springs voor wat het is. Iets na achten vertrekken we deze 4e oktober naar Nakuru national park met het gelijknamige meer dat roze ziet van de flamingo's. Verder zitten er uit West-Kenia geïmporteerde Rothschild-giraffen, witte neushoorns, waterbokken, buffels, wrattenzwijnen, zebra's en elandantilopen. Nakuru blijkt werkelijk schitterend. Helaas ligt er ook een zielig en weerloos flamingojong. Uitgeput, vastgezogen in het slib, ondergaat het beestje zijn tragische lot. Dat is het voortdurende pikken van Maraboes in zijn kleine en inmiddels bloederige lijfje. Aangevreten zal het vogeltje uiteindelijk een pijnlijke dood sterven. De natuur is hard. Even later zijn we het diertje vergeten. Dan zitten we op

Hans

Lake Nakuru National Parc

een hoger punt te lunchen, genieten van dit schitterende plekje en kijken uit op het meer met de roze flamingo's. Via de stad Nakuru rijden we naar de Kembu Campsite waar we voor één nachtje de tenten in het gras opzetten. Keurige plek, maar de sanitaire voorzieningen zijn wat primitief. Douches oké, ruim en geen koud water. Voor de duidelijkheid, het is ook niet warm. Geen wastafels om even je tanden te poetsen en het bekende stinkende gat in de grond fungeert als toilet. Na een hapje eten, made by kok Mwangi, krui- pen we onze tenten in. Morgen om zes uur gaat de wekker alweer.

Fraai uitzicht op Lake Nakuru NP

Vandaag wacht ons een lange reisdag. We sufferen wat in de truck, proberen eens wat te lezen en zwaaien terug naar de bevolking die ons enthousiast begroet als we passeren. In Eldoret stoppen we even bij een prima en goed uitgeruste supermarkt waar bijvoorbeeld volop wijn valt te krijgen, maar ook de meest uiteenlopende versnaperingen.

Na goed te hebben ingekocht vervolgen we de reis richting grens in Malaba. Aankomsttijd: 15.20 uur. De oversteek naar Oeganda neemt vervolgens anderhalf uur in beslag. Net voor zessen rijden we door de stad Mbale. Dat Oeganda veel schoner is dan Kenia valt direct op. De mensen verzorgen hun armetierige stukje grond goed en vegen de ruimte rond hun hutjes keurig

Drie watervallen vormen samen de Sipi Falls

aan. Nergens slingert zoi rond en nergens zijn plastic zakjes te zien die in Kenia op veel plaatsen wel het straatbeeld bepalen. Verder is Oeganda groen, extreem groen zelfs. De bevolking begroet ons hier nog uitbundiger dan in Kenia. Eindelijk op de plaats van bestemming, op de rand van Mount Elgon, begint het inmiddels al te 'avondschemeren'. Snel zetten we de tenten op tegen een heuvel op een soort van plateautjes met uitzicht op Sipi Falls. Ook hier op camping Crows Nest is een op hout gestookte warme douche, zijn gaten in de grond die dienen als toilet. Er is wel een ketel met water om je handen te wassen en er hangt een spiegel zodat je jezelf na twee dagen weer eens ziet. Tandpoetsen met flessenwater heeft de voorkeur, vinden de darmen prettiger. Slapen gaat weer prima, want het is er 's nachts hartstikke donker en stil.

Met gids Moses lopen we 6 oktober de Sipi Falls-tour. Via het dorpje lopen we het natuurgebied in. De bevolking droogt er koffiebonen in de zon en licht ons stralend toe. Afdalend naar de

eerste van de drie watervallen passeren we enorme aantallen koffieplanten en eucalyptus.

De Sipi Falls aan de rand van Mount Elgon zijn prachtig en indrukwekkend. De grootste van de drie is 90 meter, gevolgd door een exemplaar van 80 meter. De kleinste heeft een lengte van 68 meter. Kleine meisjes sjouwen op hun hoofd dikke planken hout door de heuvels. Ze lopen behendig op hun blote voeten, klagen niet maar zijn vrolijk en behulpzaam als ze constateren dat je moeite hebt een glibberige helling op te komen. Als we even staan uit te puffen, beweegt er ineens een lap tussen de struiken. Daar blijkt een baby wakker te zijn geworden. De uk schrikt zich kapot van die blanke koppen en zet het op een brullen. Moeder komt lachend aangesnel en sust de kleine terwijl wij onze redelijke zware tocht voortzetten. De watervallen zijn heel aardig, maar brengen niet het ultieme geluk in de mens boven. Dat doet toch vooral de schitterende omgeving en dat doen de enorm aardige mensen die oprecht belangstellend informeren naar je thuisland. Na een lange dag klim-

men, afdalen en sjouwen keren we moe en voldaan terug op camping Crows Nest. Na deze hete, zweterige en intensieve dag doet een warme douche wonderen. Dan eten en pitten.

Rond halfzeven klinken hier en daar wat wekkers, inpakken, tent afbreken, ontbijten en dan om acht uur weg. De route leidt deze 7e oktober via Kaserem en Buyaga richting Sironko.

Onderweg zijn we weer eens getuige van de armoede. De meeste mensen beschikken slechts over lompen, maar ze zien er tevreden uit. Prachtig om te zien dat deze mensen zo genieten van het leven, ondanks alle ongemakken. Water uit een kraan komt zo goed als nergens voor. In de dorpjes staan één en in sommige gevallen meerdere waterputten waaruit het water in

emmers wordt opgetrokken of er is een tappunt waar de voornamelijk gele jerrycans zijn te vullen. Het prachtige groene land is nog steeds schoon. We passeren Mbale en dan doemt er ineens een reuze zwerm vliegende honden op. Verder zijn er enorme velden papyrus. Rond half twaalf arriveren we in Jinja, waar overigens niet veel aan is. Bij Ossies nemen we even een tostie en slenteren daarna wat rond. Half twee vervolgen we de reis, passeren de Nijl en zijn even later op de plek van de oorsprong. Tenminste, we gaan er vooralsnog van uit dat Speke helemaal gelijk heeft en dat hij hier inderdaad die oorsprong van de Nijl ontdekte. Halverwege de middag komen we aan op de camping Bujagali Falls en zetten ons tentje weer op in een grasveldje. De rest van de dag, en dat is niet al te veel meer, hangen we wat rond. Heerlijk relaxen en tijd voor jezelf.

We moeten niks, dus uitslapen maar deze 8ste oktober. Tenzij je natuurlijk zonodig moet raften of wil scheuren met een quad, hoewel dat met vertrektijden van negen of tien uur best schappelijke momenten zijn. Uitslapen blijft beperkt tot zeven uur, dan zweten we de tent al uit.

Gosj wat is het heet. Na een bakkie koffie, waarvan het water is gekookt op kolen, lopen we richting Nijl om de rafters te zien passeren. En we zien ze. Behoorlijk spectaculair toch wel. In de hoge golven slaan mensen uit hun

bootje, maar grote negers in een minikano zijn in de buurt om je te redden. Lokale bevolking wast kleding terwijl de rafters achter hun langs drijven. Talloze vogels kwetteren vrolijk en mensen die hun dagelijkse water uit de Nijl halen laten zich gewillig fotograferen in ruil voor kleding. Het is heerlijk daar

De oorsprong van de Nijl according to Speke

langs de Nijl in de zon waar we de dag afsluiten in de Black Lantirn. We eten er prima en nuttigen daarbij een heerlijke Zuid-Afrikaanse wijn.

Vandaag 9 oktober werd Oeganda in 1962 onafhankelijk van het Verenigd Koninkrijk. Wij verlaten om acht uur Jinja en ons plekje langs de Nijl waar kleine kinderen, zowel jongens als meisjes, voor hun moeders met de bekende gele jerrycans vol water lopen te zeulen, soms wel tien liter.

Een dergelijke inspanning zou in Nederland minstens leiden tot een of andere klacht in relatie tot kindermishandeling. Eenmaal buiten het Nijlgebied komen we lang gigantische theeplantages, passeren de stad Mukono, het dorpje Seeta en de steden Bweyogerere, Kireka, Banda en uiteindelijk Kampala. Deze stad markeert zich door kleurige markten, meubelmakers, ranzige slagerijtjes en naaisters. Tussen de mensen in lompen paraderen ook vrouwen gehuld in kleurige lappen en kinderen in schooluniformpjes. Kampala is globaal genomen toch wel een beetje een vieze, luidruchtige stad. Het is niet anders, maar we moeten er een nacht doorbrengen. Dus slaan we ons kampje op bij Kampala Backpackers op een hobbelig grasveldje. Het is hoe het is, we moeten het ermee doen. De douche maakt echter weer een hoop goed. Die is schoon, warm en lekker. Ons avondmaal nuttigen we in het Oegandese restaurant Ekitoobero aan de Kitante road. De keus valt op de

lokale hap, leuk om in je pakket te hebben, maar daar houdt meteen alles mee op. De nacht is volgens verwachting, matig, lawaaierig en we liggen bijna allemaal wel op een bult. De meeste van ons brengen de nacht dan ook niet echt geweldig door.

Wederom vertrekken we klokslag acht uur. Nu met bestemming Kibale. De weg is like hell, ligt langs een nieuwe geasfalteerde route. Het zou dus allemaal heel prettig kunnen zijn, ware het niet dat deze nieuwe weg nog niet af is en zodoende ontoegankelijk.

Rest ons dus niets anders dan het parallel liggende hobbelpad te nemen. We zien onderweg wel de black-and white colobus, oftewel de witzwarte franje-aap en de meer dan schitterende great blue Turaco. We eindigen de reis bij de Chimpanzee Forest Guest House, een meer dan schitterend plekje. Eerst maar eens de tenten opzetten. De lucht ziet er onheilspellend uit en misschien belooft dat een boel nattigheid. De laatste haring staat nog niet in de grond of een enorme regenbui daalt op ons neer, de eerste deze reis. Maar ach, wat kan het schelen. We kunnen droog zitten, droog slapen en hoeven nergens meer heen voor het krieken van de dag.

Een moeraswandeling, daar gaan we deze 11^e met een klein clubje maar eens mee beginnen. De andere helft van de groep gaat op zoek naar Chimpansees. Banjerend tussen de bomen zien we de roodstaartaap, de baviaan met z'n brutale kop, de witzwarte franjeaap en zijn rode broer.

Ook ontdekken we her en der diverse soorten vogels, helaas te ver weg om ze leuk op de foto te krijgen. Het is een heel aardige wandeling, maar niet zo spectaculair als die van 's middags. We hopen chimpansees te zien, maar

komen ze nog niet echt tegen. Maar dan ineens horen we het zo herkenbare geluid. En dan zit daar de eerste, op de grond echt heel dicht bij. Daarna ontdekken we er meer, soms op bijna een armlengte afstand. Geweldig! Gefascineerd kijken we naar deze prachtige dieren, staan er af en toe spontaan oog in oog mee. Je moet ook op je hoede zijn. Soms maakt een alerte reactie het verschil wel of niet getroffen te worden door een straal apenzeik. Ze fabrieken terwijl we bewonderend naar ze kijken af en toe een hels geluid. Je

kent dat wel, die chimpanseekretologie. Het is echt helemaal top in dat bijna onbegaanbare woud. De wandeling bestaat uit klimmetjes en stukjes dalen. Uren zouden we willen blijven, het zit er niet in. De apen worden hier goed beschermd en eigenlijk is dat maar goed ook. De chimpansees hebben deze dag heel bijzonder gemaakt. Die kan dan ook niet meer stuk.

Bij het openritsen van de tent, wordt het in een opslag duidelijk. Met het weer zit het helemaal niet goed. Het is zwaar bewolkt en inderdaad dalen de eerste druppels op ons neer wanneer we om acht uur dit mooie gebied verlaten.

Het weer blijft somber en nat, maar in de truck zitten we in ieder geval droog. Dat geldt waarschijnlijk niet voor de Oegandezen. De regen komt gewoon door de daken van hun schamele behuizing. Maar goed, dan is het daar ook weer lekker schoon. Als we net voor enen het Queen Elisabeth National Parc inrijden is het gelukkig droog en tijdens het opzetten van de

tent zelfs warm en zonnig. Met deze dag komt het dus toch nog helemaal goed. Na een lunch maken we een boottocht door het Kazingakanaal dat het Edward- en het Georgemeer met elkaar verbindt. Er zijn tientallen Nijlpaarden, ook wat veel dode opgeblazen kadavers. (Eenmaal terug in Nederland

lezen we ergens dat onderzoek heeft uitgewezen dat er miltvuur is gevonden. Dat dit in ieder geval de doodsoorzaak moet zijn.) Talloze watervogels staan pootje te baden of scheren over het water. Al met al is dit eigenlijk wel erg leuk. Voor we het weten valt de avond al weer en eten we rond het kampvuur aan het water. 's Nachts zijn er, als je tenminste niet in slaap valt, de meest uiteenlopende geluiden waar te nemen. Iemand hoort zelfs leeuwen, anderen alleen de grazende nijlpaarden. Sommigen nemen slechts het geluid waar van open- en dichtgaande ritsen van iemand die aan de lopende band moet braken. *Oh what a night.*

Het is slechts 06.15 uur als we aan deze woensdag de 13e oktober beginnen. Vroeg, maar wel leuk. Gamedriven staat namelijk op het programma.

Twee olifanten, allerlei boksoorten en wat wrattenzwijnen zijn het magere resultaat. De leeuwen die zich afgelopen nacht wel lieten horen zijn nu nergens te bekennen. Typisch een geval van jammer. Maar eerlijk is eerlijk, de landschappen waren ook beslist de moeite waard. Rond elven breken we op en vertrekken naar Bwindi waar we de tenten opzetten op de Buhama Community Banda campsite. Zij die het tent opzetten even helemaal zat zijn, maken kans op een hutje. Die zijn hier te huur, als er tenminste plek is. Dat is overigens pas tegen het eind van de middag het geval, want de verplaatsing neemt de rest van de dag in beslag. In Bwindi zijn heerlijke warme douches, eigenlijk het belangrijkste. Verder zijn de faciliteiten matig. Een gat in de grond achter een deurtje, dat dan nog wel, volstaat als plee. Nergens een plek om je tanden te poetsen, dus doen we aan wildreiniging.

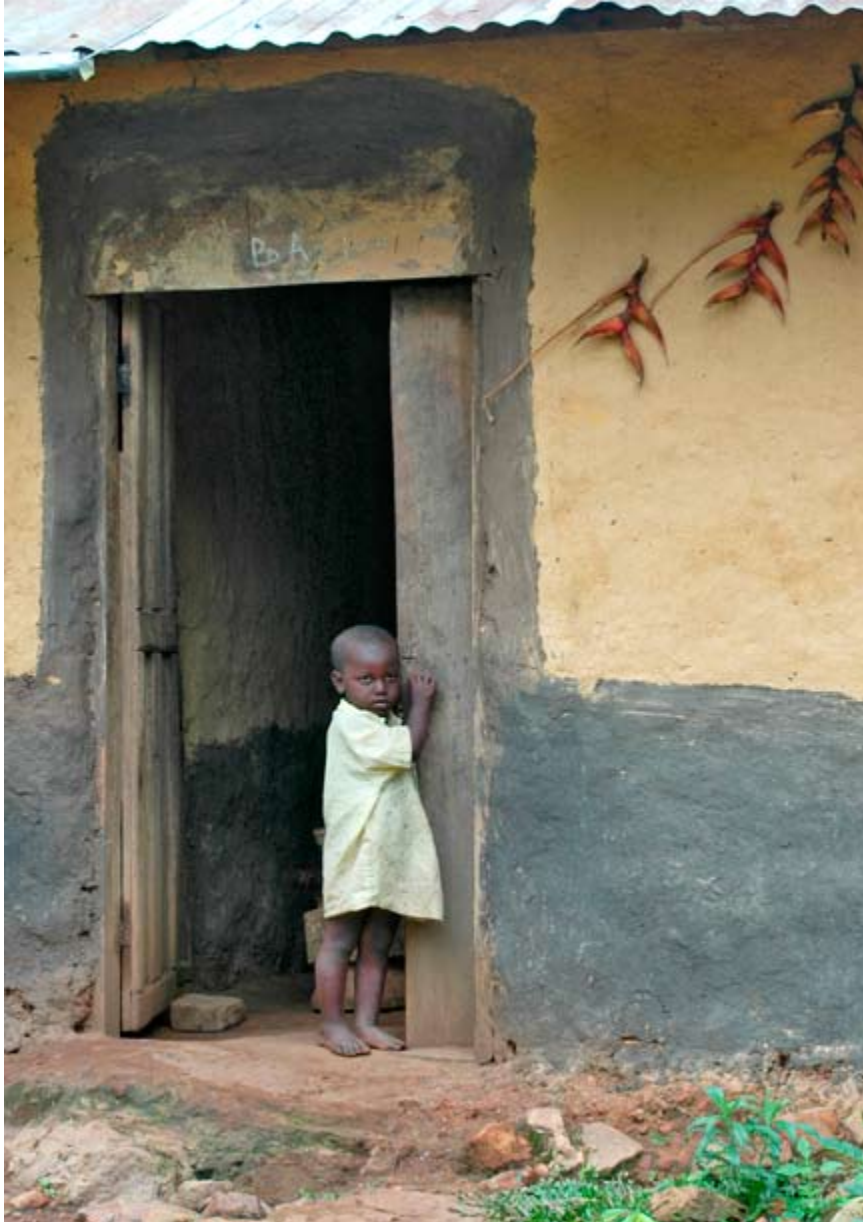
Spannende dag voor een deel van de groep. Die heeft vandaag een bezoek aan de gorilla's op het programma staan. Een andere optie zou een watervalwandeling kunnen zijn of gewoon op eigen houtje wat rondstruinen.

Een aantal groepsleden kiest vanmorgen voor een zogenoemde village walk. Die begint bij een lokale mandenmaakster. Hier kun je met eigen ogen zien wat voor een gepriegel het is een mandje te creëren uit rietstengels. Gemiddeld kost een exemplaar veertig uur arbeid. Vervolgens lopen we door een dorpsstraat, passeren heel wat theeplantages, bezoeken de lokale medicijnman en laten ons uitleggen hoe je nou precies bananenwijn maakt. Het is allemaal erg informatief en leuk. De mensen zijn overal even vriendelijk. Zodra we bij een schoolje aankomen blijkt ook daar een en al gastvrijheid. Er wordt voor ons gezongen en het kost zelfs moeite weg te komen. Als we

ons weten los te maken staan we voor we het door hebben ineens tussen de pygmeeën. Deze bevolkingsgroep woonde ooit tussen de gorilla's in de bergen, waaruit ze zijn verdreven. Door de pygmeeën hun bestaan af te pakken, behoren ze nu tot de armste bevolkingsgroep van Oeganda. En daar is arm dan ook wel écht arm. Terwijl zij voor ons op een berg dansen keert heel even de vrolijkheid in deze mensen terug. De plek biedt uitzicht op de grens met Kongo. Het is hier prachtig en daar het mooie landschap lopen we langzaam terug naar onze camping. Net voor we er zijn overvalt ons nog even een fikse regenbui, maar soït, binnen een uur is het alweer opgeklaard. Al met al valt

wel te stellen dat we kunnen terugblikken op een heerlijk ontspannen dagje. Maar morgen, dan wordt het pas echt spannend. Dan staan voor ons de gorilla's op het programma.

Woensdag 15 oktober, dé dag. Paul, Renate, Jurriaan, Dick en ik gaan naar de gorilla's. We zitten bij een tropisch regenwoud. Ondanks dat hoop je natuurlijk dat het droog blijft, maar dat blijkt vandaag niet het geval. Het hoost. Als dit maar geen slecht voortekenen is.

De gehuurde dragers nemen onze tassen over. In regenjassen en onder poncho's vertrekken we vervolgens per taxibusje naar de voet van de berg waar de Mubare-gorillafamilie zou moeten zitten. Elders zit ook nog de Habinyanja-familie. Er zitten er natuurlijk nog veel meer, maar die zijn niet te bezoeken. De berggorilla was trouwens bijna uitgestorven. Gelukkig liet de Amerikaanse Dian Fossey de wereld zien dat de gorilla geen bloeddorstig monster is, maar een zachtaardig beest. Zo werd de gorilla uiteindelijk een beschermd dier. Inmiddels zijn er alweer ruim zeventienhonderd waarvan zo'n 320 in Bwindi. Hier valt de gorillatrip onder de Uganda Wildlife Authority. En met gidsen van deze organisatie klimmen we vol verwachting over de gladde

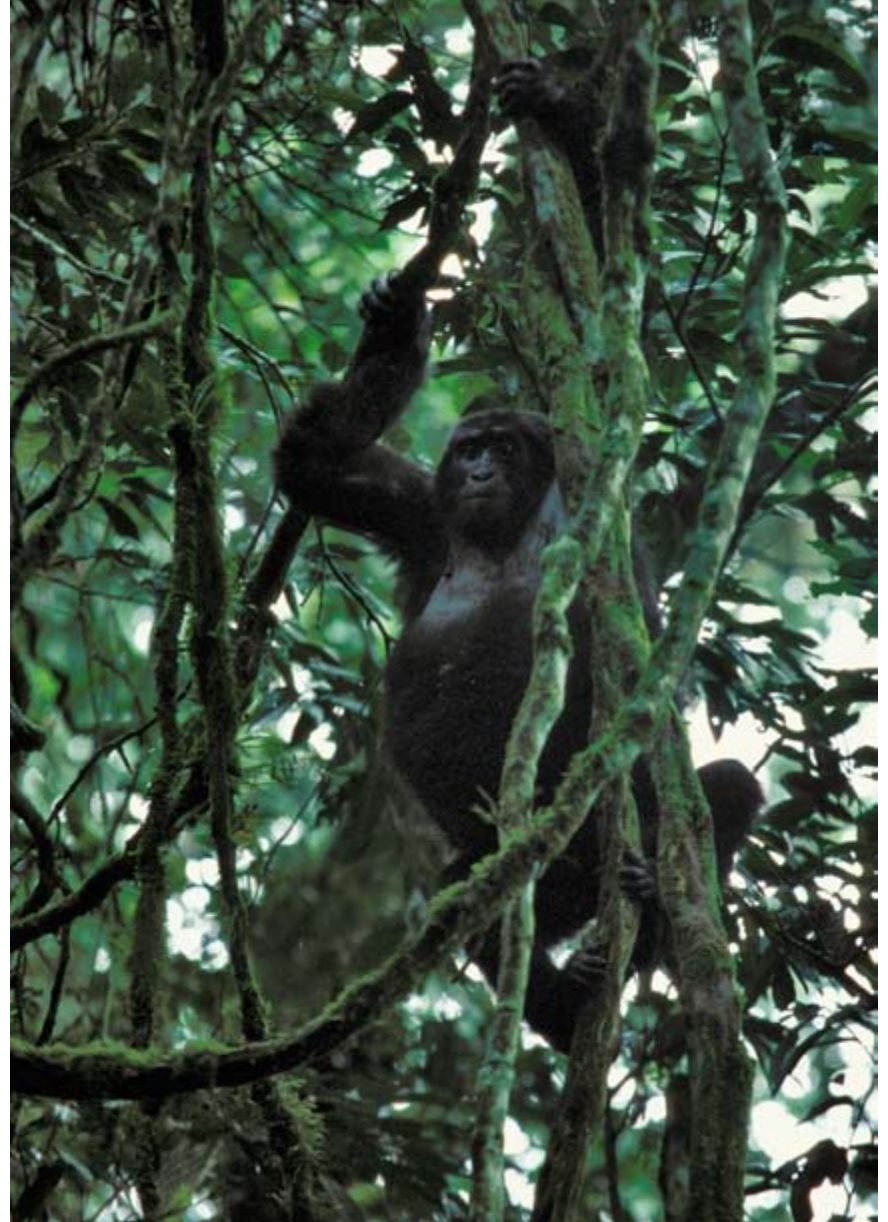
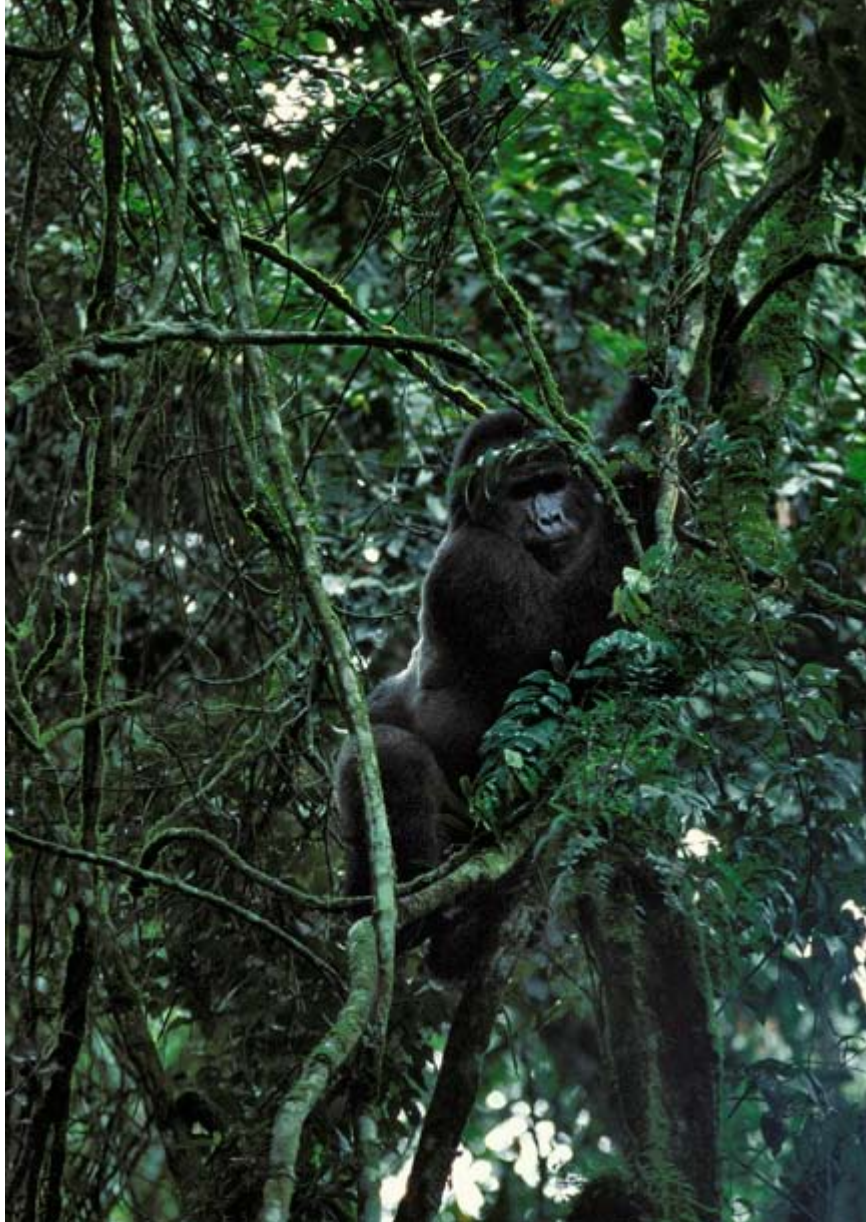

paden, hoger en hoger. Na ongeveer een uur en zo'n drie kwartier constateert de gids dat we op dé plek zijn. Maar we zien eigenlijk niks. En dan, ja, er ritselt iets. Een grote zwarte vlek tekent zich af tegen een boom.

Het woongebied van de Berggorilla'a

Daar zit de silverback, de aanvoerder van de familie. Maar hij piekert er niet over naar beneden te komen. De andere groepsleden zien we daardoor ook niet. Ze maken het wel spannend zo. "Dit doen ze nooit", en "ze komen zo wel naar beneden, zijn de bemoedigende woorden van onze gids. We mogen maar een uurtje blijven, en dat is natuurlijk zo voorbij. Het wachten wordt toch nog beloond, want we zien ze héél even wanneer ze uiteindelijk, aangespoord door de gidsen, langs de bomen naar beneden glijden om in het bos te verdwijnen. De silverback wat jonge mannetjes, vrouwtjes en baby's. Nee, eigenlijk was dit geen € 275 waard. Hadden we zelfs nog geluk dat deze permits van vóór 1 augustus dateren en daarmee van voor de prijsverhoging naar US \$ 360. Teleurgesteld gaan we terug, maar het is hoe het is. En in de natuur valt zo iets ook weer niet uit te sluiten. Eind van de middag een beetje de was laten doen en verder relaxen. Na de gebruikelijke gaarkeukenhap van onze kok, die wat ons betreft deze betiteling absoluut niet verdient, gaan we slapen.

Bwindi zit er op. Het is alweer 16 oktober en we verlaten halfnegen het gorillagebied, behalve Dick. Hij wil absoluut nóg een keer zijn geluk beproeven bij de gorilla's. Dan moet je wel het geluk hebben dat er toevallig nog een plekje is in een groep die niet groter dan zespersoons mag zijn.

Het zit mee. Er is een plekje. Dus hij legt 360 dollar neer en dan scheiden onze wegen. Banaal bedrag natuurlijk voor dat ene uurtje. Eigenlijk geldklopperij en niet bepaald klantgericht. Na een toch al duur betaalde teleurstelling als die van gisteren mag je best korting geven op een gorillabezoek. Enfijn, het zij zo. Wij gaan alvast naar Lake Bungonyi. Dick klimt dan in Bwindi een zeer stijl en nauwelijks begaanbare berg op naar de Habinyanja-gorillafamilie. Maar het blijft wel droog. Eenmaal boven na zo'n anderhalf uur, loopt Dick met z'n groep eerst door een groot nest van platgeslagen varen, vol drollen, dat de gezonde geur van een koeienstal verspreidt. Maakt niks uit. De gorilla's bouwen toch dagelijks een nieuw nest. Verkenners slaan vervolgens een pad. En daar staat dan ineens de silverback, met een jong mannetje dat momenteel in het silverback-leerproces zit. Deze blackback haalt

uit naar de gids vanuit zijn ongeveer vijf meter hogere positie, maar valt naar beneden. Niks aan de hand. De gids wist het dier te ontwijken en de silverback is nu beneden. Daar blijft hij op z'n rug liggen om vervolgens wat aan de vegetatie te knabbelen. Maar niet alleen deze aap zorgt voor een bijzonder tafereeltje. Verder de dichte begroeiing in spelen twee kleintjes met elkaar. Ook andere groepsleden tonen zich nu, allemaal drukdoende met eten. Dick krijgt prachtige beelden voorgeschoteld. Ook een groepje van drie gorilla's passeert hem op twee meter afstand. Alleen die silverback werkt niet erg mee. Nadat deze de groep weer in het vizier krijgt, pakt hij z'n biezen en gaat een stuk verder opnieuw liggen.

Terwijl Dick's gorillafeest in volle gang is, zetten wij de tenten op. Het is hier aan het lake Bungonyi helemaal top. We hebben een meer dan schitterend plekje aan het water waar we de middag in alle rust doorbrengen.

Inmiddels glibbert en glijdt Dick na een prachtige ervaring de vorige dag nog zo nat geregende berg af om aan zijn taxireisje naar ons te beginnen. Als het al een beetje schemerig is en de maan voor wat beperkt licht zorgt, arriveert Dick aan het lake Bungonyi bij de Overland club waar wat ottertjes vrolijk spartelen. De maan boven het meer ligt hier trouwens op z'n rug, dat heb je nou eenmaal aan de zuidelijke kant van de wereld. Blij zwaaiend met z'n gorilladiploma komt Dick naar ons toe om zich tevreden met de rest van de groep te herenigen. Hij heeft zijn extra gorillabezoek als de moeite waard ervaren, gelukkig maar. De camping beschikt over keurige warme douches, toiletten en voor de verandering ook eens een wastafel. Opgefrist zitten we nog even langs de rietkragen waarin de meest fantastische vogels zitten. Omdat er toch zat bloemen staan hebben we ook een welkom thuis-boeketje voor Dick geplukt. Als de zon langzaam volledig verdwijnt eten we de rotzooi van onze kok Mwangi maar weer eens op en gaan daarna pitten.

We breken deze 17e de boel op en trekken verder. Na een halve dag zijn we in Mbarana waar we zowaar rode wijn in karton vinden. Feestelijk moment hoor. Als wijnliefhebber kom je in Oeganda namelijk absoluut niet aan je trekken.

Flessen zijn massaal zuur, wat natuurlijk ook weer niet verwonderlijk is. De gemiddelde Oegandees zal in al zijn armoede niet snel een flesje kopen. Dus staat de wijn daar maar, vaak in de zon te wachten op een koper. En dat is dan af en toe eens een zeldzame toerist. De enige die nog voor wat doorstroom zorgt. Rond half twee zijn we in het Lake Mburu National Parc waar we direct een groene meerkat zien, dat is geen katten-, maar een apensoort. Gauw even lunchen en dan gamedriven. Leuk, want we zien topi's, zebra's, bavianen en hele families wrattenzwijnen om vervolgens te belanden aan het schitterende Lake Mburu. Zwijntjes grazen, zonder zich aan ons te storen, tussen de tenten en ook nijlpaarden komen steeds dichterbij. Uiteindelijk hebben we geen last van hun aanwezigheid en zij schijnbaar niet van die van ons. Na een gezellig samenzijn om een prachtig kampvuur gaan we op tijd slapen. Morgen gaan we zeven uur al op stap.

De mooie goudgekleurde Topi.

Lake Mburu is een van de tien nationale parken die Oeganda telt. We halen een ranger op en gaan er in wandelen. Mooi oord hier. Wel even schrikken als bijna iemand op een giftige Velvety-green night adder gaat staan, die tussen de dertig en zestig centimeter kan worden.

Maar niemand trapt er op. We zijn vast aan de dood ontsnapt. Ook genieten we bij de aanblik van een mooie bijeneter en een bateleur, een adelaarsoort

Het wemelt van de schitterende ijsvogeltjes.

met rode snavel en rode voeten. Veel dieren blijven bij ons uit de buurt. Die op twee benen bewegende gedaanten vinden ze eigenlijk maar eng. Dus alleen op behoorlijke afstand zien we topi's, zebra's, impala's en dat soort spul. Na 2,5 uur zijn we wel uitgewandeld en gaan terug naar ons mooie plekje aan het water met de nijlpaarden. Het weer is stralend. Zowel voor als na een pannenkoekenlunch relaxt iedereen wat in de zon met een boek of met een camera. Heerlijk. Daarna maken we een fantastisch boottochtje. Het wemelt van de schitterende ijsvogels. Verder zitten er tientallen imponerende visarenden langs de waterkant, die we tot heel dichtbij kunnen benaderen.

Uiteraard spetteren de nodige nijlpaarden rond en ligt er op de kant een nest met zo'n twintig babykrokodillen van een week of twee á drie oud. In dat bootje bij een strak blauwe hemel vliegen de twee uur voorbij. Jammer, jammer, jammer. Tijdens de dagelijkse gaarkeukenhap blijken de nijlpaarden nu wel héél dichtbij te komen. Spectaculair om bij het zaklampschijnsel die enorme beesten te zien. Na nog even de blazen te hebben geledigd boven een stinkend gat, want je moet hier toch zien te voorkomen er 's nachts uit te moeten, gaan we slapen. We zakken bij de schuifelgeluiden van de Nijlpaarden weg naar droomland.

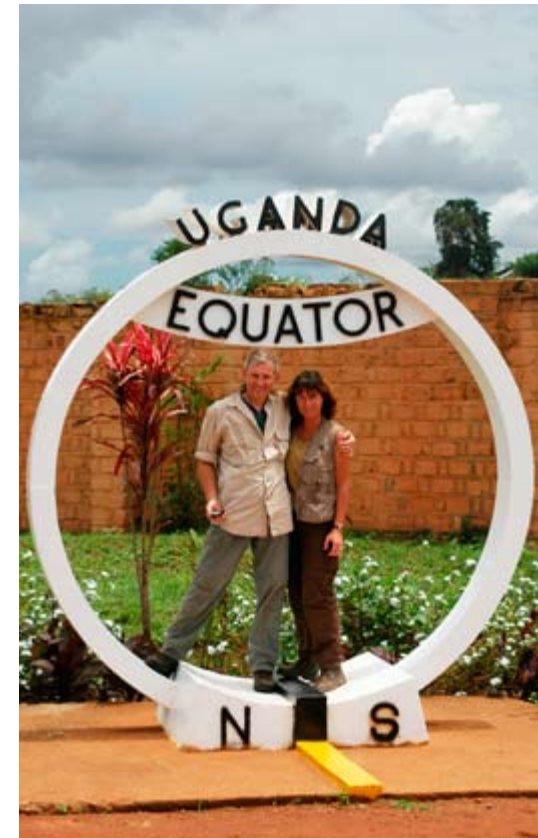
Een nest jonge krokodillen op de oever!

Niemand blijkt plat te zijn. De nacht met de nijlpaarden heeft iedereen dus overleefd. Onder een op me neerkijkende kraanvogel poets ik mijn tanden met water uit een fles. Alle nijlpaarden zitten weer in 'bad' en converseren met hun zwaar over het water galgende 'stemmen'.

Het ontbijt geurt naar geroosterd brood en het dagelijks terugkerende gebakken eitje. Acht uur zijn we allemaal gereed voor de voortzetting van de reis. Op naar Jinji. Gamedrivend verlaten we ons mooie plekje. Een goed uur later rijden we Mburu National Parc uit. Rond het middaguur zijn we bij de evenaar en stappen uit de truck om er zelf overheen te kunnen springen. Het wordt meteen een lunch-stop. Vervolgens stoppen we nog een keer in Kampala voor wat boodschappen en komen rond zessen aan in Jinji, de plek langs de Nijl waar we ook op 7 oktober de nacht doorbrachten. Voor de liefhebbers is er een barbecue op het kampeerterrein. Het alternatief is, net als de vorige keer, eten bij de 'Black Lantern'. Een van de zeer schaarse plekken weten we inmiddels waar de rode wijn goed is. Het eten trouwens ook. Een verademing na al die barre creaties van onze kok. Weer thuis treffen we de barbecuërs ook in vrolijke en licht beschonken stemming aan. Dat houden ze nog tot in de kleine uurtjes vol. De nacht is klam en warm, maar een regenbuitje brengt wat verkoeling.

Half negen zijn we weer op pad. Het is 20 oktober en er staat een lange reisdag op het programma waarbij we ook de grens met Kenia weer overgaan. Straatarme mensen zwaaien ons lachend toe als we hen op de rode aarde passeren.

De wegen in Oeganda zijn overwegend van abominabele kwaliteit, maar vandaag blijken we een heel redelijk stuk snelweg te treffen. Zoals eigenlijk overal is het land groen begroeid met veel bananenplanten, mais, papyrus en gewone bomen. Rond het middaguur zijn we op grens, een uur later er ook over. Een heel gedoe om gestempeld en wel het ene land voor het andere te verruilen. Na een lunch ergens in een Keniaanse berm stoppen we in Kusumu.

Daar is namelijk een curiosa-markt, maar die valt niet echt in de smaak. Ze verkopen er slechts de standaard troep. Nou, die willen we toevallig niet. Na nog even een colaatje, elke dag één doodt de bacteriën, vervolgt om vier uur de reis. Rijdend door het dal van de Nyandorivier

Onderweg zien we waarachtig enkele kuraku's!

blijkt, net als in het begin na aankomst in Kenia, dat dit land een stuk minder schoon en netjes is dan Oeganda. Jammer hoor. We hobbelen door en staren naar buiten door de draaibare raampjes. Eindelijk, als je bijna niet meer gelooft in een eindbestemming, blijkt die er toch weer te zijn. Kericho. Hé, hé. We zijn er. Op een knollenveldje bij een teahotel zetten we de tentjes op. Volgens reisleider Hans regent het hier altijd. We zullen dus wel mazzel hebben. Het is namelijk hartstikke droog, maar wel aan de koude kant. De douche blijkt geweldig, maar daar houdt het dan ook ongeveer wel mee op. De plek is gelukkig uitsluitend bestemd om er de nacht door te brengen. Dat doen we in ons tentje op het hoge gras. Het ligt dus zacht.

Tijdens het opbreken van ons kampje proberen marktlieden hun zeepstenen attributen en houtsnijwerkjes te slijten. De animo tot aanschaf blijkt niet al te groot. Naarmate het moment van vertrek dichterbij komt, dalen de prijzen.

Als dan een zeepstenen schaakbord nog slechts vier dollar kost, dan neem je het toch maar mee. Om mijn geweten te sussen geef ik er een sweater bij. Verkoper blij, ik blij. Via de savanne, met meer dan schitterende landschap-

pen, rijden we naar de Masai Mara National Reserve in. Eén van Kenia's beroemdste parken, misschien zelfs het beroemdste. Dit imposante plekje onder de zon vormt het noordelijke deel van de Serengeti. In de Masai Mara geurt het gouden gras naar hooi en steekt prachtig af tegen de bijna paars gekleurde bergen. Dan weer is het land vlak tot aan de horizon en dan staan we ineens midden in een kudde van ruim dertig overstekende olifanten. Maar er zijn ook de nodige cheeta's, heel veel leeuwen, giraffen, secreta-

ris- en struis-
vogels, gnoes,
buffels, zebra's,
hartenbeesten,
neushoorns. Het
is voor de wildlif-
hebber een waar
feest. Heerlijk om
hier te zijn. De tijd
vliegt er werkelijk
om en veel te snel
moeten we naar
ons plekje om voor
dat het donker
wordt de tent op
te zetten. Dat
doen we hier voor
het laatst.

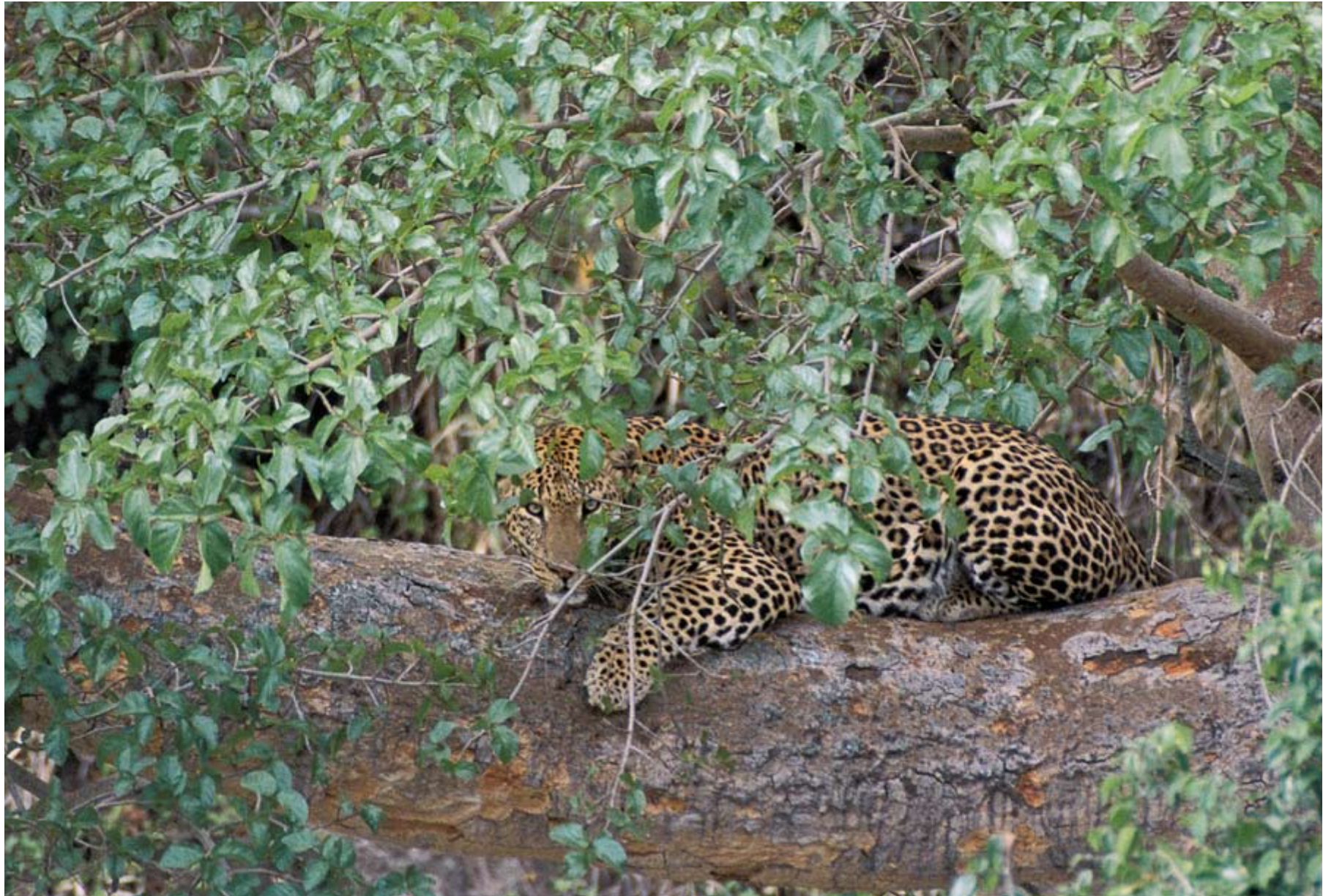
Deze 21 op 22ste horen we leeuwen, bavianen en waarschijnlijk ook heel wat andere dieren. Masai beveiligen ons en 's morgens blijkt dat ze dat goed hebben gedaan. Iedereen is er nog. Deze dag gaan we maar eens optimaal benutten, dus kwart over zes zijn we uit de veren en gaan gamedriven.

Spectaculair! Leeuwen, heel veel leeuwen, op een gegeven moment zelf negen. Ze liggen bij elkaar in de schaduw van een boom. We kijken gefascineerd naar

een moederleeuw die haar welpen naar een nieuw nest draagt. Dan wandelen zes giraffen ons tegemoet. Prachtig zoals ze in het weidse landschap afsteken tegen de horizon. Dan ineens zien we daar een triootje bat eared fox, wederom olifanten, gnoes, zebra's en andere dieren. We kunnen er werkelijk niet genoeg van krijgen. Dus terug bij het kamp, besluiten we nog maar eens het 'veld' in te gaan. Met z'n vieren huren we een jeep met gids en rijden nog maar eens die overweldigende, ruim vijftienhonderd vierkante kilometer tellende Masai Mara in. En ja hoor, we spotten een luipaard. Helemaal geweldig, want ze laten zich maar zeer spo-

radisch zien. Wat een schitterend dier. We genieten ook volop van de mooie luchten en het simpelweg aanwezig kunnen zijn in deze Masai Mara. Dan passeren we ook nog twee mannetjes leeuwen. Maar ja, na het zien van dat

luipaard valt de aanblik van deze beesten toch een beetje in het niet. De twee uurtjes game-driven geven al met al bijzonder veel voldoening. Al snel valt de avond en is het ook meteen donker. Voor het laatst slapen we in de tent.

Fantastische landschappen!!

Het is niet anders. Het is dus 23 oktober en de allerlaatste dag. Voor het laatst pakken we de tenten in, zoeken alle spullen bij elkaar, pakken de tassen en gaan.

Gelukkig is dat gamedrivend door de Masai Mara. Nog één keer olifanten, nog één keer leeuwen. Giraffen zo dichtbij dat we ze bijna kunnen aanraken. Het weer is stralend, alles zit mee en we genieten intens, wetend dat we morgen weer in Nederland zijn, in de hectiek, de dagelijkse files en waarschijnlijk het slechte weer.

